

Justitsministeriet

Lovafdelingen

Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2005-730-0246
Dok.: RAJ40292

Besvarelse af spørgsmål nr. 80 af 27. april 2006 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven og forskellige andre love (Styrkelse af indsatsen for at bekæmpe terrorisme mv.) (L 217).

Spørgsmål:

”Har en borger, hvormed der indhentes oplysninger i henhold til § 110 a, stk. 2, nogensinde krav på at få at vide, at PET har indhentet disse oplysninger i henhold til denne paragraf og altså på et tidspunkt været i søgelyset for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 og 13?”

Svar:

Justitsministeriet har forstået spørgsmålet således, at der sigtes til, om en person vil kunne blive orienteret af en forvaltningsmyndighed om, at den pågældende myndighed har videregivet oplysninger om vedkommende person til Politiets Efterretningstjeneste på grundlag af bestemmelsen i § 110 a, stk. 2.

Lovforslaget indeholder ikke bestemmelser om det nævnte spørgsmål. Af pkt. 3.4.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger fremgår i den forbindelse følgende:

”Justitsministeriet har [...] ikke fundet grundlag for at foreslå en særlig hjemmel for Politiets Efterretningstjeneste til at pålægge de personer og myndigheder, som har videregivet oplysninger til efterretningstjenesten, ikke at underrette den person, som oplysningerne vedrører, eller andre om videregivelsen, jf. arbejdsgruppens anbefaling nr. 12.

Baggrunden herfor er, at offentligt ansatte er underlagt en almindelig tavshedspligt (jf. navnlig reglerne i straffelovens § 152 og forvaltningslovens § 27), og at denne almindelige tavshedspligt – henset til karakteren af de opgaver, som Politiets Efterretningstjeneste varetager – i almindelighed i sig selv vil være til hinder for, at en offentlig ansat, der får kendskab til, at Politiets Efterretningstjeneste ønsker oplysninger om en bestemt person, informerer den pågældende person eller andre private herom.

Der kan endvidere peges på, at Politiets Efterretningstjeneste i fornødent omfang vil kunne yde de pågældende myndigheder og ansatte vejledning om, hvilken betydning f.eks. de efterretningsmæssige interesser, der er knyttet til tjenestens konkrete henvendelse, må antages at have for den almindelige tavshedspligt.”

Som det fremgår, er det Justitsministeriets opfattelse, at den almindelige tavshedspligt, der gælder for offentligt ansatte – henset til karakteren af de opgaver, som Politiets Efterretningstjeneste

varetager – i almindelighed i sig selv vil være til hinder for, at en offentlig ansat, der får kendskab til, at Politiets Efterretningstjeneste ønsker oplysninger om en bestemt person, informerer den pågældende person herom.